

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobců **1) JUDr.M. Ch., 2) Mgr.D. Ch.**, obou trvale bytem v T., N. K. 122, obou zastoupených JUDr.Monikou Bayerovou, Ph.D., bytem v Senohrabech, Hrusice 187, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 6, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního úřadu

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali ochrany před nečinností Ministerstva pro místní rozvoj s odůvodněním, že dne 27.2.2011 požadovali vydání rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření, kterým měla být společnosti Fuertes Development s.r.o. uložena povinnost zdržet se stavebních prací do pravomocného rozhodnutí ve věci žaloby o zrušení certifikátu č. 711052 ze dne 17.12.2010, vydaného autorizovaným inspektorem Ing.arch.Teigiserem. V této věci probíhá řízení o žalobě proti uvedenému certifikátu u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 7A 41/2011.

Žalobci v bodě II podané žaloby uvedli, že dne 7.3.2011 rozhodl Městský soud v Praze o postoupení věci Ministerstvu pro místní rozvoj, kterému byla věc spolu se spisovým materiálem předána dne 28.4.2011. Žalovaný od té doby nereaguje ani na písemné podněty a proto se žalobci pokoušeli získat informace o tom, kdy bude rozhodnuto o jejich návrhu na vydání předběžného opatření. Žalobci mají za to, že v době od vydání usnesení Městského

soudu v Praze a vzhledem k neexistenci rozhodnutí ve věci samé je zřejmé, že všechny lhůty, dané zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, jež uplynuly a proto je žaloba na ochranu proti nečinnosti oprávněná.

Žalobci poukázali v podané žalobě na skutečnost, že doporučeným dopisem ze dne 8.8.2011 podali žádost k žalovanému správnímu úřadu o uplatnění opatření proto nečinnosti podle ustanovení § 80 odst.3 správního řádu, avšak ke dni podání žaloby žalovaný ve věci této žádosti nevydal rozhodnutí, jak mu ukládá zákon. Žalobci ani nebyli dosud nijak informováni o způsobu vyřízení jejich žádosti, poukázali na to, že vzhledem k uvedenému nesprávnému úřednímu postupu jim již vznikla prokazatelná škoda, neboť v důsledku provedené stavby došlo ke zrušení jediné příjezdové komunikace k nemovitosti žalobců, aniž by mohli jakkoli uplatňovat ochranu svých práv u správního úřadu.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že Městský soud v Praze se již v usnesení ze dne 7.3.2011, č.j.: 7A 41/2011-16, zabýval otázkou, zda a jaké prostředky obrany proti certifikátu autorizovaného inspektora právní řád připouští a dospěl k závěru, že je proti němu přípustné odvolání. Soud vyslovil názor, že nemožností podat proti certifikátu autorizovaného inspektora řádný opravný prostředek ve správním řízení by byla účastníkům řízení odňata jedna správní instance. Ministerstvo pro místní rozvoj - s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu - dospělo k závěru, že proti certifikátu autorizovaného inspektora odvolání přípustné není a že k žalobě je příslušný krajský soud ve správním soudnictví. Podle názoru žalovaného je odvolání vyloučeno vzhledem k povaze certifikátu autorizovaného inspektora, neboť je vydáván ve zkráceném stavebním řízení atypickým postupem a chybí zde jasná zákonná úprava odvolání proti němu. Zákonná úprava přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora v rámci odvolacího řízení implicitně nepředpokládá, že autorizovaný inspektor je nezařaditelný do hierarchického systému veřejné správy a certifikát autorizovaného inspektora má zcela zvláštní charakter. Proto ministerstvo tvrdí, že Městský soud v Praze se citovaným usnesením dopustil nezákonnosti, pokud odmítl podanou žalobu jako nepřipustnou právě z důvodu, že proti certifikátu, vydanému autorizovaným inspektorem, nebylo podáno odvolání.

Žalovaný správní úřad se proto domnívá, že není orgánem příslušným k rozhodování ve věci samé a u zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2001 Sb. podalo návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu.

Žalobci využili svého práva a podali k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž poukázali na to, že jediným a ústředním zájmem žalobců je dosáhnout toho, aby se původní žalobou ze dne 28.2.2011, týkající se zrušení certifikátu autorizovaného inspektora, meritorně zabýval věcně příslušný orgán, který ve věci platně rozhodne, tedy aby věcně příslušný orgán přezkoumal zákonnost vydaného certifikátu. Přesto ani po roce není vyřešena otázka, který orgán je ve věci příslušný, což situaci, kdy stavba, povolená žalobou napadeným certifikátem, již byla zkolaudována a uvedena do provozu, nesvědčí racionálnímu a funkčnímu uspořádání společenských vztahů ani rozumnému výkladu zákona. Z tohoto důvodu jsou žalobci nuceni opakovaně činit další a další kroky, aby se dobrali konečného rozhodnutí ve věci. Z tohoto důvodu i nadále trvají na tom, aby soud uložil povinnosti ministerstvu rozhodnout ve věci tak, aby zůstalo zachováno právo žalobců na soudní přezkum rozhodnutí vydaného veřejnou správou a garantované Listinou základních práv a svobod.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21.3.2013 zástupkyně žalobců uvedla, že na podané žalobě v plném rozsahu trvá, byť je si vědoma rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. Konf 27/2012-27. Žalovanému byla věc pravomocně postoupena. Ministerstvo nerozhodovalo, nerespektovalo žádné lhůty, žaloba byla tedy logickým vyústěním jeho nečinnosti. Až teprve poté došlo k předložení věci k rozhodnutí kompetenčního sporu. Nicméně má za to, že jsou splněny podmínky proto, aby na podané žalobě trvala.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázala na vyjádření k podané žalobě s tím, že žalovanému nepřísluší rozhodnout o návrhu žalobců. To ostatně bylo potvrzeno i zvláštním senátem v rozhodnutí Konf 27/2012-27. Ministerstvo není příslušné k rozhodnutí o návrhu žalobců, žádné řízení u ministerstva ani neběží.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil podanou žalobu takto:

Podle ustanovení § 79 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Ustanovením § 79 a následujícími s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydávání rozhodnutí se může týkat jak správního úřadu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného opravného prostředku v řízení nepostupuje. O nečinnost správního úřadu se však může jednat pouze v případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodnout.

Jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., ze dne 15.1.2013, č.j.: Konf 27/2012 – 27, dostupného na www.nssoud.cz, autorizovaný inspektor není orgánem veřejné moci a není zmocněn k vydávání povolení. Autorizovaný inspektor tedy není správním orgánem a jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu (ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ustanovení § 65 s.ř.s.), ale plněním ze soukromoprávní smlouvy. Zvláštní senát tímto rozhodnutím zrušil část výroku usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7.3.2011, č.j. 7A 41/2011-16, jímž soud postoupil věc Ministerstvu pro místní rozvoj a zároveň vyslovil, že žádná ze stran kompetenčního sporu, tedy ani Ministerstvo pro místní rozvoj, ani Městský soud v Praze, není příslušná vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti napadenému certifikátu autorizovaného inspektora.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního úřadu může být úspěšná pouze v případě, kdy soud dospěje k závěru, že žalovaný správní úřad je povinen vydat rozhodnutí nebo osvědčení. V posuzované věci je zřejmé, že sice žalovanému byla věc pravomocně postoupena městským soudem, nicméně správní úřad reagoval podáním zákonného prostředku a vyjádřil s tímto postoupením svůj nesouhlas. Obrátil se na zvláštní

senát, který posoudil kompetenční spor výše uvedeným usnesením ze dne 7.3.2011. Z rozhodnutí zvláštního senátu je nepochybné, že ani žalovaný správní úřad není orgánem příslušným rozhodnout věc samotnou a nemůže být proto příslušným ani k rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření, jehož se žalobci podanou žalobou domáhali. Z uvedených důvodů nebylo možno žalobě vyhovět a proto soud rozhodl podle ustanovení § 81 odstavec 3 o jejím zamítnutí.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21.března 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu